

NÁVRAT TRPASLÍKŮ

MARKUS HEITZ

KNIHA I

FANTOM
PRINT

Markus Heitz v nakladatelství

FANTOM **PRINT**

série **Trpaslíci**

Trpaslíci

Válka trpaslíků

Pomsta trpaslíků

Osud trpaslíků

Triumf trpaslíků

Návrat trpaslíků, kniha I.

Návrat trpaslíků, kniha II. *(připravujeme)*

série **Legendy alfů**

Spravedlivý hněv

Spalující nenávist

Temné stezky

Zuřící bouře

série **Ulldart**

Stíny nad Ulldartem

Řád vysokých mečů

Znamení temného boha

Před zraky Tzulana

Panovníkova magie

Kořeny zla

série **Jidáš**

Děti Jidášovy

Syn Jidášův

Dcery Jidášovy

série **Exkarnace**

Válka Starých duší

Umírání duší

Ritus

Sanctum

Krvavé brány

Oneiros

Pohled mrtvého

NÁVRAT TRPASLÍKŮ

KNIHA I.

MARKUS HEITZ

FANTOM
2024 PRINT

Markus Heitz: *Die Rückkehr der Zwerge I*
Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co.KG,
Munich, Germany

web autora: www.mahet.de
Licence na tuto knihu byla vyjednána prostřednictvím AVA international
GmbH, Germany (www.ava-international.de).

Translation © Zdeněk Sladovnik
Cover and illustrations © Martin Kapošváry
ISBN 978-80-7594-150-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

*Starým i novým čtenářkám a čtenářům,
kteří pro sebe objevili trpaslíky.
Je úplně jedno, zda nyní nově, nebo zase znovu,
nebo před mnoha, mnoha lety.*

DRAMATIS PERSONAE

TRPASLIČÍ KMENY

PRVNÍ

Xanomir Srdce vln z klanu Ocelářů, ingenius a konstruktor

Buwendil Mušlegryf, ingenius a konstruktor

Bendabil Kleštice, správce přístavu

Hegobal Uhlík, válečník a kameník

TŘETÍ

Hargorina Smrtonoška z klanu Drtičů kamenů z kmene Třetích, válečnice

Belingor Čepeložrout z klanu Ocelových pěstí z kmene Třetích, válečník

Brûgar Vdechovač jisker z klanu Ohňových nástrah z kmene Třetích, válečník

Regnor Smrtonosná pěst z klanu Skřetobijců, král Třetích

Regnorgata Smrtonosná pěst z klanu Skřetobijců z kmene Třetích, dcera krále Třetích

Romogar Krvoosten z klanu Listočepelí z kmene Třetích, ceremoniář

Larembar Dobrostřelec z klanu Bystrozrakých z kmene Třetích, velitel skřetí pevnosti

ČTVRTÍ

Goimron Rýtko z klanu Stříbrných vousů z kmene Čtvrtých, gemmarius

Gandelin Zlatoprstý z klanu Kamenoměničů z kmene Čtvrtých, gemmarius

Bendoïn Fajnanc z klanu Hledačů šípů, vrchní velitel pevností na hranicích s Brigantií

PÁTÍ

Barbandor Ocelové zlato z klanu Pijanů královské vody z kmene Pátého Giselbarta, válečník

Giselgar Šleha z kmene Ran kladivem z kmene Pátého Giselbarta, válečník

Glamdulin Zlatojiskrný z kmene Hledačů květů z kmene Třetího Giselbarta, léčitel

Gesalyn Buchadlo z klanu Zlatožroutů z kmene Pátého Giselbarta

LIDÉ

Orweyn Berengart, omuthan Brigantie
Klaey Berengart, nejmladší bratr Orweyna Berengarta, vlajkový oficiál
Ayasta, válečnice
Stémna, vyslankyně Ůry
Solto, obchodník s kuriozitami
Doria Rodana z Psalí, loutkoherečka
Chòldunja, aprendisa
Vanéra, maga
Adelia, Vaněřina fámula
Mostro, Vaněřin fámulus
Aloka, královna Undarimaru
princ Ocdius, následník trůnu v císařství Gautaya
Altorn, velitel Ocdiusovy tělesné stráže
kancléř Yltho, kancléř Palusie
Betania, vyslankyně z Gauragonu

ALFOVÉ

Mòndarcai, válečník
Vascalôr, válečník
Ascatoîa, zhussa
Horâlor, velitel městské stráže

DALŠÍ

Telinâs, elf
Ůra, největší dračice Skryté země
Ardin, druhý největší drak Skryté země
Nebtad SònuK, srgāláh
Krognoz, kníže skřetů z Kràg Tahuum

POJMY

MÍSTA

- Arima:** hlavní ostrov Undarimaru
Ceuwonía: jezerní říše v Zemi za horami
Dsôn Khamateion: říše elfů v Hnědých horách
Enaiko: město učenců na jihu Skryté země
Gautaya: císařství v Gauragonu
Idoslân: bývalá říše, která se stala součástí Gauragonu
Krąg Tahuum: skřetí pevnost uprostřed Skryté země
Malá Voda: lidská vesnice poblíž Platinového Kopí
Platinové Kopí: trpasličí obranné sídlo na úpatí Šedých hor
Phondrasôn (alfsky): podzemní vyhnanství
Ti Silândur: říše elfů
Towan: řeka na severu Skryté země
Undarimar: mořská říše na západě Skryté země
Whrotland: zaniklá říše v Zemi za horami
Závora: jedenáct tisíc kroků vysoká hora

NÁRODY & TVOROVÉ

- Cadengi:** skupina nových bohů, v něž je rozšířena víra v Brigantii
Cadengis: nejnebezpečnější bůh ze všech Cadengi
Cadengisova matka: nejnebezpečnější bohyně Cadengi, zároveň oblíbená kletba
Doulijové: přivandrovalci ze Země za horami, kteří se dobrovolně nabízejí jako otroci
Drinx: bájná bytost
Ohňožrout: označení bestí v lávových polích na severu Gauragonu
Ohňokřídli: létající hadovitá stvoření, spřízněná s draky
Ido: příslušník vládnoucího rodu z Idoslánu
Lurco: rostliny, které magické pole proměnilo v masožravé tvory
Meldrithové: osoby, jejichž jeden rodič byl alf a druhý elf
Nesmrtelní: někdejší panovníci elfů
Nesodové: národ žijící pod vodou
Parsoi Khi: humanoidé, kteří mají políčeno zejména na tvory s nadpřirozenými silami
Phlavaros: alfské jméno prvního létajícího koně
Ragany: čarodějnice z rašelinišť
Slanovodní skřeti: označení bestí ze solných polí v císařství Gautaya

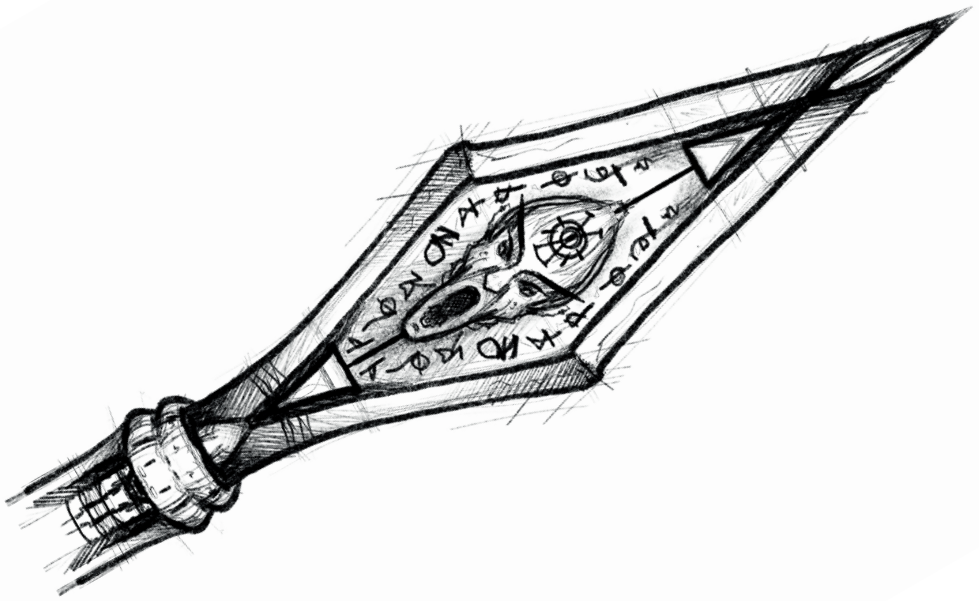
Sfyraje: rychlé žravé ryby
Srgāláh: humanoidní tvorové s psí hlavou
Zparchantělý kuň: jezdecké zvíře skřetů

TITULY & OZNAČENÍ

Aprendisa: učeň
Fámulus/fámula: magicky nadaný člověk v učení
Fîndaii: Kisârîna tělesná stráž a elitní jednotka
Ganyeios: titul vládce Dsôn Khamateionu
Kisâri: titul císařovny elfů
Magus/maga: kouzelník, čarodějnice
Obgardista: nižší hodnost městské stráže Malleniiny Stráže
Omuthan: titul knížete v Brigantii
Tharka: zvláštní jednotka Třetích pro boj v první linii
Vlajkový oficiál: nižší vojenská hodnost zásobovacího důstojníka
Zabitaj/zabitaja: generálská hodnost v Brigantii
Zhussa: alf/alfka ovládající kouzla
Zolonarius: celník

OSTATNÍ

Dýmka pěnovka: dýmka z obzvláště lehkého kamenného materiálu
Elriina helma: potápěčský zvon
Galéra: třída lodí s pohonem vesly
Gandelgund a Gindelgund, Gunibur a Ganibur: těžké katapulty trpaslíků
Kámen-buch: trpělivostní hra trpaslíků
Karavela: druh lodí
Kedonitový tabák: zvlášť drahý ušlechtilý tabák
Máslová lat': křupavé pečivo z kvasnicového listového těsta
Prým: žvýkací tabák
Rychlotunel: spojovací trati v říši trpaslíků na důlních vozících, které vedly v podzemí napříč celou Skrytou zemí
Suihhi: označení smrtelného moru v Gauragonu
Trebuchet: obrovský katapult
Třída žralok: zvláštní typ galéry

PROLOG

**SKRYTÁ ZEMĚ, NA SEVERU SPOJENÉHO VELKOKRÁLOVSTVÍ
GAURAGON, NA VÝBĚŽCÍCH ŠEDÝCH HOR, 1023 N. B.
(7514. SLUNEČNÍ CYKLUS PODLE STARÉHO POČÍTÁNÍ ČASU),
PŘEDJAŘÍ**

Uodní masy Smaragdových vodopádů se bez ustání vrhaly ze skalních výběžků do hloubky třiceti kroků a pak se s duněním valily do široké vodní pánve. Závoje vodní tříště obklopovaly padající zelené vody řeky Towan. Drobounké kapičky se potácely ve větru, rozstříkovaly se daleko do okolních lesů a usadaly na listí a kůru stromů. Jasný sluneční svit vytvářel třpytivé oblouky duhy, která se zdánlivě na věky malebně vznášela nad vodami.

Některé průzračné kapičky přistály ve spletených tmavých vousecch trpaslíka v lehké zbroji, který postával na břehu Towanu v bezpečné vzdálenosti od širokého, oblázky vystlaného koryta řeky. Kapky se spájely do třpytivých perliček, jako by ho chtěly ozdobit a připojit se k trpaslíkovým zlatým sponám.

Barbandorovi Ocelové zlato z klanu Pijanů královské vody nevadilo, že kapky vody smáčí jeho počasím zbrázděnou tvář a cestou dolů projíždějí hluboce vyrytými vráskami a jizvami v kůži. Silné ruce volně spočívaly na pečlivě vycizelované ocelové hlavě jeho těžké bojové sekery, která se topůrkem bořila do měkké kamenité půdy. Zdálky vypadal protřelý trpaslík jako poutník, který usedl ke krátkému odpočinku.

Pohled Barbandorových hnědých očí pozorně sledoval pěnící se nazeleňalé vlny, které vířily dobrých deset kroků před ním a pak se linuly dál. Vzduch voněl svěžestí, pestřými květy a vlhkým kamením. Bylo zřetelně cítit, jak rozkvétají okolní louky a lesy, rozkládající se podél nejjižnějších výběžků Šedých hor.

Barbandor se k tomuto úkolu přihlásil dobrovolně, jak ostatně činil pokaždé, když nastal čas.

A k tomu docházelo skutečně často.

Pokaždé po průtržích mračen ve vzdálených Šedých horách nebo po jarním tání či po dlouhotrvajících prudkých deštích nad vrcholky a svahy starého, opuštěného domova řeka Towan narostla a nesla na vlnách zvláštní, neobvyklý náklad, který se pak někde vyplavil na břeh. Především v blízkosti Smaragdových vodopádů.

Barbandor si zhluboka povzdechl, otočil hlavu a lítostivě zamířil pohled k severu. Tam, kde se nacházely Šedé hory. Nebo alespoň to, co z nich po mnoha zemětřeseních a otřesech během několika set cyklů zbylo. Kde se kdysi vypínaly majestátní, obrovité vrcholy a prastaré, různorodé svahy, v nichž se daly rozeznat mnohé tvary a postavy, bestie i krásné formy, tam nyní zbyly pouze otlučené útesy, tupé pahorky a rozeklané horské řetězy, které někdo bez špetky lásky jen tak odhodil. Den za dnem stoupaly z odlehklých mladých vulkánů oblaka a řetězy kouře. Zemětřesení zcela zničilo ctihodné Šedé hory a zároveň stvořilo na jejich základech nový masív, který dosud ani zdaleka nedospěl ke klidu.

Pohled působil Barbandorovi bolest, přestože nikdy nevkročil do těchto hor, které bývaly starou vlastní jeho kmene. Jako už po mnoho generací nikdo z Pátých.

Haly kolem nosných sloupů patřily minulosti stejně jako plné pokladnice, bohaté doly, hlučící kovárny a zvonící dílny, stejně jako překrásné řemeslné

umění v prstech mnoha nadaných trpaslic a trpaslíků. To vše existovalo již jen ve vyprávění, spisech, obrázcích a kresbách. A v nesčetných smutných písničkách.

Nikdo netušil, jak to nyní v útrokách staré vlasti vypadá.

„Vraccasi, co jsme učinili, že jsi nás tak potrestal?“ zabručel Barbandor. Na to neuměl nikdo z živých odpovědět.

Děti Kováře utíkaly hlava nehlava před více než tisícem cyklů, když začaly otřesy a tvořily se sopky; prchaly dříve, než se Šedé hory mohly stát hrobem Pátých. Přitom ztratily velkokrále a jeho legendární sekeru Ohnivou čepel. Tato ztráta tvrdě zasáhla jak trpaslíky, tak celou Skrytou zem.

Stejně se vedlo i Druhým v Modrých horách na jihu. Pouze První na západě a Třetí na východě z toho vyvázli jen mírně. Vyčkávali ve svých příbytcích v rudých a černých skalách, přestože i jejich říše nevypadaly stejně jako dřív.

Nejhůře ze všech to postihlo říši Čtvrtých. Byla zpusťována něčím víc než jen zemětřesením a výbuchy sopek a jejich následky pocítovala celá Skrytá země. Již několik set cyklů.

Trpaslice a trpaslíci Druhých, Čtvrtých a Pátých žili nyní v obranyschopných osadách v blízkosti hor. Kdy se budou moci vrátit, aby znovu vybudovali to, co bylo zničeno, zůstávalo nejisté.

Nejisté jako mnoho jiných věcí. Barbandor přivřel víčka, aby mu je svlažila vodní tříšť. Kapičky vody mu ochlazovaly oči, v nichž pálení ohlašovalo brzké slzy. Jeho duše si nechtěla dopřát klidu. Proti niterné, hluboké bolesti z postrádané vlasti nic moc nepomáhalo.

„Co tam postáváš?“ Řezavý hlas Giselgara Šlehy ho zasáhl do zad. „Usnul jsi? Nebo máš strach z Elriiny kletby?“ Bylo slyšet řinčení a tupý rachot. „Raději dělej něco užitečného.“ Ozvalo se pronikavé skřípění brzdy. „Dnes se stane něco mimořádného. Cítím to ve svezích starejch kostech!“

Toto rozptýlení přišlo Barbandorovi jako na zavolanou. Rychle si ze tváře setřel kapky vody a slzy. „Starý kosti?“ Zvedl víčka a otočil se k příteli, jenž seděl na povoze taženém strakatým černobílým poníkem. „Ty seš starší než já o ani ne deset cyklů.“ Na vozíku leželo plno tyčí, háků a několik podběráků.

„Ale to bylo deset cyklů, kdy jsme *hrozně moc* strádali, a to je můj náskok. Ty se počítají dvojnásobně. Ne, *trojnásobně*, u Vraccase!“ Giselgar seskočil z kozlíku a přivázel otěže k octovníku, jehož větve tvořily pestrou stříšku. Stejně jako Barbandor měl na sobě jen lehkou zbroj, což nebylo u trpaslíků obvyklé. Ale když pracovali blízko vody, nebyla kroužková košile nebo těžká zbroj dobrou volbou, jedině kdyby se někdo chtěl mermomocí

utopit. „Proto taky musíš dělat víc než já.“ Giselgar vytáhl z váčku u opasku sklápěcí dalekohled, vysunul ho a vrhl zkoumavý pohled do vln, na koryto řeky a břehy po obou jejích stranách. „Už jsi něco našel, když ses tu tak líně potloukal?“

„Zrovna jsem chtěl...“

„Aha, výmluva. Proč odešels z Platinovýho Kopí o tolik dřív, když...“ Giselgar přestal kroužit dalekohledem a rychle natočil horní část oční pomůcky. „Proklatě! Ať ty hamižný Dlouhý trefí blesk! Proč jsi je nezahnal?“

Barbandor otočil hlavu směrem, kam ukazoval dalekohled. Mezi většími skalisky a kameny vyčnívajícími z vody, které umožňovaly překročit Towan suchou nohou, poskakovali lidé vyzbrojení dlouhými háky, pytlíky a sítěmi, jiní zase měli nástrahy na ryby.

„Ti tady předtím nebyli,“ bránil se Barbandor a protáhl vousatý obličej.

„Tys Dlouhý neviděl, protožeš civěl k Šedejm horám, jako by odtamtud k tobě přišly,“ odsekl Giselgar a složil kukátko. „Rychle, popadni něco z toho nákladu a mazej dolů ke korytu. Ty prokletý lakomý dlouhoprstáci nesmí před náma najít nic, co patří našemu kmeni.“ Sáhl na korbu a popadl vše, na co dosáhl. Kusy tyčí kovově zařinčely. „Pospěš si! Jestli najdou jen *jednu* brož dříve než my, vypřáhnou poníka, vytáhnou ho k sobě na korbu a ty nás potáhneš celou cestu až do osady.“ Potom se trpaslík rozběhl a rychle klouzal po svahu dolů.

Od útěku ze staré vlasti se Pátí snažili zachránit vše, co smaragdově zbarvené vody vyplavovaly ze štol do Skryté země, aby to zachovali a měli po ruce pro cyklus, ve kterém se budou moci do hor vrátit.

Barbandor se díval na světlé koryto řeky, přes které letěl jeho společník. Jako každý trpaslík a každá trpaslice znal i on Elriinu kletbu. Ta tvrdila, že bohyně vody nařídila svému živlu, aby veškeré děti Kováře utopil, i kdyby to byla jen malá louže s vodou po kotníky.

Pro obrovskou bouřlivou řeku to byla hračka.

Zdálo se, že Giselgarovi vůbec nevádí, že se musí k Towanu přiblížit na dva tři kroky, zatímco skládal kusy tyče, aby rybaření ve smaragdových vodách mohlo začít.

Takže, vpřed! Barbandor se zhluboka nadechl a vydechl, zasunul válečnou sekeru do úchyty na zádech, poté popadl pruty, laťky a podběráky a vydal se za přítelem. *Však to taky nedělám poprvé.*

Pocit, který se v něm probouzel, když se dunění vodopádů mísilo se šuměním vln a klokotáním vírů, nechtěl nazývat *strach*. *Nevolnost* zněla mnohem lépe.

Lidé postřehli oba trpaslíky a křičeli na ně něco nesrozumitelného, dělali

opovržlivá gesta a odháněli je. Při hledání malých i velkých pokladů netoužili po konkurenci.

„Ti pochcálkové! Furt ten samej tanec bláznů,“ prohodil Giselgar hlasitě, aby přehlušil šumění řeky a zasmál se. „Hej! Vy tam! Ať vás ani nenapadne tajně si strkat do kapsy naše poklady,“ křičel na sběrače. „Ukážete mi všechno, co najdete, jasný? To je majetek mýho národa!“ Okamžitě si nasadil brýle se speciálně vybroušenými sklíčky z drahokamů, jimiž lépe viděl skrz pěnu a vodu na dno řeky. Obratně používal podběrák a šťouchal jím do vody. „Elrie, vezmi si k sobě jednoho z nich. Nás ne.“

„Nemůžu to mít lidem za zlý. Dostanou za to jídlo. A kapku blahobytu.“ Barbandor se přiblížil na vzdálenost čtyř kroků a vložil kousek magnetu do držáku dlouhé tyče, zakončené ohnutým hákem. Potom zabodl do země železný stojan na rybářský prut. Aby si uklidnil mysl, vylovil z váčku kousek aromatického žvýkačičího tabáku a zasunul ho za pravou líci. Okamžitě se mu v ústech rozlila chuť skořice a máty.

„Oni to kradou našemu kmeni,“ trval na svém Giselgar a přitáhl si tyč s podběrákem. V něm se třpytil ozdobný stříbrný šperk se vsazeným rubínem. Šperk vytáhl a spokojeně ho zasunul do kožené kapsy. „Snad je nechceš obhajovat, nebo snad jo?“

„Ne. Jenom mám pro ně pochopení.“ Barbandor strčil dlouhou tyč s magnetem do řeky a šmejdil s ním nazdařbůh sem a tam. „Když nějaká rodina najde něco takového jako teď ty, přežije za to celou zimu.“

„No, ale už je jaro. Ať Dlouzí zasejou obilí a zeleninu a zorají pole, když chtějí mít v zimě do čeho kousnout.“ Giselgar vylovil další kořist: masivní zlatý prsten, který se mu v záři slunce rozsvítil mezi prsty. „Když pochybuješ o tom, co děláme, a přeješ Dlouhým naše poklady, proč se sem už deset cyklů pořád dobrovolně hlásíš?“

„Protože já...“ Zadíval se opět k Šedým horám, skrývajícím se za duhou a stěnou z vodní tříště. „Protože doufám, že najdu nějakou zprávu. Ne jenom starodávný cennosti mrtvých.“

„Zprávy o Pátých, co přežili?“ Giselgar se úsečně zasmál. „Nikdy. Kamená brána je zasypaná stejně jako Vysoká brána a všechno, co jsme znali. Tam už nikdo nežije. Už dýl než tisíc cyklů.“ Ukázal na řeku. „V ní kolem nás odplouvá jejich odkaz. Zachraňuj památky na ně, Barbandore. Dříve než to udělají ti tam dole, ti ubozí ničitelé a zatracení okradači mrtvol, kteří by to vyměnili za vyhublou krávu nebo deset pytlů plesnivýho obilí.“ V očích staršího trpaslíka se objevil prosebný výraz. „Pro nás je i ta nejmenší mince z prastarých oběhů k nezaplacení. Známká o životě našich předků, o jejich kultuře, jejich umění a vědění. To se musí zase vrátit tam, kam patří. *Všechno!*“

Barbandor přikývl a máchl dlouhou tyčí s magnetem. Víru v nějaké znamení, signál nebo naději si nedá vzít.

„Drž pozici, mladej. Já budu hledat kousek níž po proudu.“ Giselgar si přehodil svou výbavu přes rameno a kráčel po šedobílých oblázcích k lidem, kteří si stoupli na kameny v řece a z nich se pokoušeli nahazovat sítě a klást pasti. „A vysvětlím Dlouhejm, jak se mají chovat.“

Barbandor vystrčil svou tyč kousek dál a posunul magnet hlouběji do šumícího toku. „No dobrá.“ Nechal přítele, aby se sám postavil nadávkám a výsměchu.

V dobách katastrof se hledala jednoduchá řešení. Právě lidé kladli jeho národu a Vraccasovi za vinu neustálá zemětřesení a nově vznikající sopky, nově se tvořící hory uvnitř říší a veškeré těžkosti, které s tím přišly do Skryté země. A zlost si s radostí vybíjeli na každém trpaslíkovi, který jim zkrátil cestu.

Barbandor se podíval na hlouček hledačů pokladů.

Postával tam dobrý tucet mužů, měli na sobě prosté lněné a vlněné šaty. Někteří byli převázaní nafouknutými koženými hadicemi a kusy korku, aby se při případném pádu do rozbourené řeky hned neutopili. Hledání pokladů Pátých byla nebezpečná věc.

Proto se Barbandor cítil na břehu tak dobře, měl velký odstup od rychle plynoucích vln, na nichž se právě k jeho úžasu pohupovala obyčejná dřevěná truhla s insigniemi trpaslíků. Protože nebyla obitá a navíc plavala, musela být prázdná. Barbandor ji nechal plavat. *Ať tam dole přinese nějakému člověku štěstí.*

Giselgar se pod ním mezitím neohroženě blížil ke břehu.

Okamžitě se rozpoutala slovní přestřelka mezi hlasitě se vztekajícím trpaslíkem a uštěpačnými sběrači, kteří pocházeli z nedaleké vesnice Malá Voda. O osadě s dobrou padesátkou domů a chatrčí se u Pátých šířila nepěkná pověst, že se v ní usadili bezohlední zloději a lupiči. Méně odvažní hledači pokladů a dobrodruzi z různých koutů Skryté země se obvykle neopovážili do blízkosti sídel trpaslíků a zůstávali níže po proudu. Spíše využívali dobrovolné otroky z kasty doulijů a nechávali je pátrat v nebezpečných vodách.

Barbandor nerozuměl každému slovu a ani to nechtěl. Neměl nejmenší chuť poslouchat nekonečné tirády, urážky a posměšky určené jeho národu. *Proč, Vraccasi? Povzdech si a změnil polohu prutu. Co jsme ti...*

Nečekaně ucítil škusnutí. Magnet se zachytil na něčem kovovém, hák pevně držel. Barbandora se zmocnilo vzrušení, konečky prstů začaly brnět radostným očekáváním. *Bude to náš skvělý úlovek, o kterém Giselgar před chvílí mluvil?*

Při prvním opatrném zatáhnutí pocítil mimořádnou tíhu svého nálezu. *To je nejmíň železná truhla plná drahocenností až po víko.* Podrážky bot se mu hlouběji zaryly do oblázků, tahal vši silou a napětím rozdrtil mezi zuby žvýkáci tabák.

Jenže jeho tučná kořist odmítala nechat se vytáhnout na hladinu Towanu.

Proklatě! To ji tam drží samotná Elria. Barbandor se otočil ke Gisengarovi, aby ho poprosil o pomoc. Přitom postřehl oblak tmavého kouře, který níže po proudu stoupal k obloze v podobě širokého sloupu černého dýmu. V osadě hořelo.

Ještě dříve, než mohl na svého přítele zavolat, zvedla se mezi říčními kameny síť, kterou tam sběrači z Malé Vody nastražili, a smetla do vln jednoho z překvapených mužů. Nepomohlo, že měl v podpaží záchranný pruh s korkovou vestou a koženou hadicí, s funěním a prskáním se ponořil pod hladinu.

Jako dalšího to na břehu vzalo urostlého chlapíka, který se právě chystal s pomocí lana ukotvit nástrahu. Několik kroků byl s řevem tažen po drobných kamíncích, než pustil lano z ruky. Po celém těle měl samé škrábance a odřeniny. Muž se posadil a přitiskl si rozedranou ruku k tělu.

Nebezpečný, obrovský spodní proud. Barbandor upřel pohled hnědých očí na své tyče a uchopil je pevněji. *Ale já nedovolím, aby mě Elriiny nálady porazily!*

„Giseligare,“ zakřičel. „Pojď sem! Mám...“

Zničehonic se z pěnících, smaragdově zelených vln vynořila hrubá ruka s dlouhými, zahnutými drápy a popadla tyče. Následovala paže pokrytá šedozelelou kůží a za ní důkladně ozbrojený skřet. Voda Towanu klokotala a šplouchala, když se tříštila na nestvůře, která plivala kolem sebe vodu, pak se chytila prutu a drala se na břeh.

Znaky na šperku zhotoveném z kostí a rytiny na zrezivělých chráničích paží a nohou Barbandorovi nic neříkaly.

„U Vraccase!“ vyhrkl překvapeně a pustil dlouhou tyč s magnetem. „Praščí rypák! Tebe jsem nechtěl chytit!“ Stoupl si na kamení pevněji, vytrhl z úchyty na zádech válečnou sekeru a vyplivl tabák. „Polož svoji šerednou tlapu na suchou zem a já tě pošlu ke tvému stvořiteli Tionovi!“

Barbandor právě v tomto okamžiku pochopil, že oba hledači pokladů nepadli za oběť spodnímu proudu – a proč osada hořela. Do Malé Vody našly cestu další nestvůry a řádily mezi vesničany, aby je pozabíjely a sežraly.

Rozložitému skřetovi sahala voda už jen po lýtka. Vytasil od opasku zakřivený meč, který byl stejně velký jako samotný Barbandor. Skřet zavrčel a významně namířil špičkou meče na trpaslíka, pevné,

černě zbarvené špičáky se vypínaly mezi pysky jako tesáky nějakého divočáka.

„Živej podzemšťan! Já si vždycky říkal, že jste něco víc než jenom vybledlý kosti, rezavý zbroje a shnilá kůže v zapomenutejch šachtách.“ Při každém kroku mu po koženém oděvu a šupinaté zbroji stékala voda. „Konečně! Ze tvý šeredný hlavy budu pít! A tvým jemným vousem si vytřu zadek!“

Barbandor se nepřestával divit. Bestie nepatřila ke skřetům od slaného jezera, ani k pověstné bandě ohňožroutů, kteří se rádi potloukali poblíž lávových polí na sever od nich, a už vůbec ne ke stvůrákům ze skřetí pevnosti Kråg Tahuum, které všichni považovali za nejnebezpečnější a nejprohnanější. Jeho řeč působila neohrabaně a neodpovídala žádnému dialektu, jakým bestie jinak hovořily.

Pochází ze Šedých hor! problesklo mu hlavou.

Tu a tam se stávalo, že deště a tání sněhu vyplavily tyhle potvory z pahorků nebo ze Země za horami a vyplivly je ve Skryté zemi. Většinou byly mrtvé a jen málokdy vcelku.

Ale takový exemplář Barbandor ještě nikdy neviděl.

„To myslíš moje vousy? Tak to zkus! Ale nejdříve pořádně ochutnej moji ocel. Ta ti zažene chuť popíjet.“

Směrem od kamenů zaznívaly smrtelné výkřiky a vyděšený řev.

Tam se z vln vynořily další bestie a napadly lidi, kteří se svými tyčemi, podběráky a noži nepředstavovali vážné protivníky.

„Tak dlouho jsem čekal, až někoho ze tvýho rodu zabiju!“ Skřet zaryčel a vrhl se vpřed, jednou botou rozkopř oblázky a shora zaútočil. „Z tvojí kůže si udělám měch na vodu, ten by se hodil k misce z lebky!“

Barbandor si chránil oči hlavou sekery, vykopnuté kamínky do ní s cin-kotem narážely. „Zákeřnej jako všichni!“ zabručel. Hned poté zbrání odrazil svištící obrovský meč, přičemž mírně poklesl v kolenou, aby tak utlumil prudkost rány, a srazil čepel doprava. Jak měl skřet zvednuté paže, vytvořila se mezi nimi mezera v jeho krytí a Barbandor tam okamžitě zabodl horní roh břitu.

Vybroušený kov se na půl prstu zabořil nestvůře do hrdla, ta zachřčela a couvla, pustila meč a nenadále popadla topůrko trpaslíkovy sekery. Z rány, v níž vězel hrot, jí vytékala černo zelená krev.

„Ty si chceš nechat moji sekeru?“ Barbandor vytasil od opasku dýku. Přikrčil se a probodl dýkou pravou botu a nohu protivníka, který se nad ním tyčil, a připoutal ho tak k zemi. „Tak si to vyměníme.“ Rychle se vyhnul kopanci a překulil se přes rameno, aby se dostal k ležícímu obrovskému meči dříve než bolestí a vztekem ryčící bestie. Jeho ruce sevřely jílec

meče. „Já ti přinesu tvoji zbraň a ty mi vrátíš moji sekeru.“ Bleskurychle se otočil kolem vlastní osy a sekl těžkou zbraní, jako kdyby hodil kladivem.

Ponuře bzučící ostří přeťalo ruku, kterou po něm skřet natahoval, prošlo zbrojí a zabořilo se nestvůře do hrudi tak prudce, až se všude kolem rozlétly přeseknuté kovové plátky. Meč v hrudi uvízl a Barbandor pustil jilec.

Prudká rána a dýka zabodnutá v noze donutily nestvůru k pádu. Se zachrčením přistál na kamení, plival krev a nezraněnou rukou se jako smyslů zbavený snažil vypáčit meč z rány.

„Děkuju.“ Barbandor obratně vytrhl sekeru skřetovi z krku a s rozmachem ji zarazil protivníkovi do hlavy.

Ocel hravě projela helmou, kůží i lebkou. Bestie ochabla a bylo po ní.

Trpaslík se okamžitě rozhlížel po Giselgarovi.

Jeho přítel mezitím utloukl bojovou palicí dva skřety, na břehu a na kamenech v řece leželi mrtví čtyři Dlouzí. Zbytek musel odnést Towan.

„Jsou v Malý Vodě,“ zakřičel Barbandor přes šumění vody a pospíchal k vozíku. „Musíme vyrazit a jít lidem na pomoc.“

Giselgar si přehodil zakrvácenou palici přes rameno a hnál se kamenitým srázem nahoru. „Odkud ty bestie přišly? Přísahám při Vraccasovi: oni měli žábry!“

„To určitě ne.“ Barbandor odvázal otěže a vyhoupl se na kozlík. „Pocházejí ze Šedých hor.“

„Blbost!“

„Ale ano! Ten skřet, se kterým jsem zápasil, mě považoval za legendu.“

„Ty bys mě rozesmál! Tak slavnej nejšeš.“

„Vtipálku. Mě jako *trpaslíka*. Až dosud viděl jenom smrtelné pozůstatky našeho národa.“ Barbandor ukázal k Šedým horám. „Přišli *odtamtud*. Z opuštěných dolů. To říkal úplně jasně.“

„Ale... ale to by znamenalo, že...“ Giselgar nečekaně přimhouřil oči a podíval se k cestě do vesnice. „Podívej! Tam jsou ještě další Dlouzí!“

Po široké cestě k nim pospíchala hrstka kulhajících starců a několik žen a dětí. Už zdaleka mávali rukama a prosili o pomoc.

„Zapřísahám vás, dostaňte nás odsud pryč!“ vykřikla jedna mladá žena držící v náručí maličké dítě, které bylo pokousané a krvácelo. „Přepadli nás. Malá Voda je ztracená. Všechno hoří a...“ Její další slova zanikla ve vzlycích.

„Naložíme zraněné na povoz a nic než odsud pryč,“ obrátil se Barbandor na Giselgara. Přestože lidé obvykle nezahrnovali trpaslíky přívětivostí, držel se Barbandor neochvějně Vraccasova příkázání chránit Skrytou zemi a její

obyvatele před újmou. „Za našimi hradbami budou v bezpečí. My se vrátíme s celým oddílem zpátky a bestie vyženeme.“

Oba trpaslíci rychle seskočili na zem a pomohli zraněným a těm nejslabším na vůz, než pobídlí poníka ke klusu.

Jakmile se naložený vůz rozjel cestou k Platinovému Kopí, zazněl za nimi osamocený, ponuře skřípající roh, k němuž se přidávalo čím dál víc rohů a hrdelních skřeků. Skřeti se s chutí a radostí pustili do pronásledování.

„Rychle! Jinak jste ztraceni!“ Barbandor znovu seskočil z kozlíku.

„U Vraccase! Co to zase děláš?“ Giselgar se pokusil vůz zastavit.

„Odvedu pozornost těch stvůr a zdržím je.“ Naznačil přáteli, aby jel dál. „Doved' lidi do bezpečí a pak se s nejlepšími bojovníky ke mně rychle vraťte.“

„Jasně! My tě zachráníme.“

„Ne.“ Barbandor se ušklíbl a přejel palcem po ostré čepeli své válečné sekery. „Vrátíte se proto, abyste jednu z bestií chytili živou. Dokud sem nedorazíš s posilou, budu muset prasečí rypáky pro svoje vlastní bezpečí zabít.“

„Co si počneme se živějma...?“

„Jeden nám může prozradit, co skřeti v Šedých horách vlastně provádějí. A teď si pohněte!“

„To je dobrý nápad. Nechej nám nějaký a nemysli jen na vlastní potěšení!“ Giselgar se smíchem zmizel s přeživšími z Malé Vody mezi stromy. „Vraccas ať je s tebou.“

To bude. Barbandor se jednou zhluboka nadechl, vydechl a poslouchal křaplavý zvuk blížících se rohů. Postřehl v hlase svého přítele napětí, které se marně snažil zamaskovat předstíranou veselostí.

Naproti tomu jemu bylo jinak.

Z boje se skřety neměl strach, spoléhal na svou ocel a své umění. Snadno se mu podaří svést pitomé bestie na scestí a zaměstná je dost dlouho na to, aby k němu Giselgar se svými druhy stačil dorazit.

Jednoho skřeta potřebujeme živého. Doufám, že z Towanu vylezli víc než jen dva nebo tři.

Zasunul si za líce novou porci tabáku a obešel poslední ohyb cesty, aby se porozhlédl po blížících se nepřátelích – a ztratil velkou část svého optimismu. V dlouhém dvouřadu běžely po cestě a skrz křoviska čtyři tucty ozbrojených šedo zelených bestií, zvedaly krátké a částečně rozpolcené čenichy a větřily jimi ve větru.

A pohybovaly se *velice* rychle.

Rychleji, než jak by to Barbandor kdykoliv svedl.